

РЕШЕНИЕ

№ 2054

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **422** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 26.10.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 7706/ 2020г. на Софийски районен съд, НО, 96 състав е изменено Наказателно постановление № 190/ 26.09.2019г., издадено от началник ГПУ – С. към РДГП – Аерогари – ГДГП – МВР, като наложената на Л. Л. П. глоба на основание чл.257, ал.1 от Закона за министерството на вътрешните работи е намалена от 500 лв. на 150 лв.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от Л. Л. П..

В съдебно заседание пред Административен съд София-град касаторът поддържа жалбата.

Ответникът, административно-наказващият орган, чрез юрк. Н., отрича основателността на жалбата. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за нейната основателност.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС, на 16.09.2019 г., около 08.20 часа, Л. Л. П. паркирал лек автомобил марка „БМВ 535Д“ с рег. [рег.номер на МПС] пред салон „Заминаване“ на Терминал 2 на Летище С. в нарушение на пътен знак В28 „Забранено е паркирането“. Св. Д. В. Б., на длъжност „старши полицай“ към „Летищна сигурност-Аерогара С.“ от ГПУ - С. към РДГП – Аерогари - МВР, издала устно разпореждане спрямо П. да премести управлявания от него лек автомобил, паркиран в нарушение на пътен знак В28. П. отказал да изпълни така даденото му устно полицейско разпореждане, за което е съставен АУАН, а въз основа на него е издадено и оспореното НП.

При горната фактическа обстановка СРС приема, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде административно наказано. Счел е наложената санкция за необосновано завишена с оглед на факта, че нарушението е първо за П., и е намалил същата от 500 лв. на 150 лв. Изложени са мотиви за неприложимост на чл.28 ЗАНН.

Решението е правилно.

Правомощията на полицейските органи по чл.57, ал.1 и ал.2 ЗМВР са уредени в Глава Пета, Раздел I-ви на ЗМВР. Сред тях е отдаването на полицейски разпореждания, предмет на уредба в чл.64 ЗМВР. Според чл.64, ал.1, изр.1 ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Второто изречение на същата алинея урежда принципа, че полицейските разпореждания се издават писмено. Според чл.64, ал.2 ЗМВР при невъзможност да се издадат писмено, разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. Съгласно чл.64, ал.4 ЗМВР разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му.

Съгласно чл.257, ал.1 от ЗМВР, който не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 100 до 500 лв.

В хода на административнонаказателното производство и в производството пред въззивната инстанция безспорно е установено от събраните писмени и гласни доказателства, че Л. П. не е изпълнил даденото му от старши полицай Б. устно полицейско разпореждане да премести управлявания от него автомобил, паркиран в

нарушение на пътен знак В28 „Забранено е паркирането“, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността му на основание чл.257, ал.1 от ЗМВР с издаване на наказателното постановление и правилно същото е потвърдено от районния съд като издадено в съответствие с приложимите процесуални и материално правни разпоредби.

Правилен е и изводът на СРС, че не е налице маловажен случай по чл.28 ЗАНН. Липсват данни за смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от подобно естество. Размерът на санкцията, определен от въззивния съд, е в съответствие с чл.27 от ЗАНН, като наказанието е определено в близък до минималния размер, предвиден в закона с оглед тежестта на извършеното деяние. Така наложено наказание е в състояние да постигне целите по чл.12 ЗАНН.

При съставянето на акта и при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна – посочени са датата и мястото на неговото извършване, обстоятелствата, при които е осъществено.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника, своевременно поискал това, е дължимо присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което настоящата инстанция определя на 80 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.10.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96 състав, по н. а. х. дело № 7706/ 2020г.

ОСЪЖДА Л. Л. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари 80 /осемдесет/ лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: